

– To víš, uzavřel jsem, – je po tobě shánka. Mění tě na černém trhu za hašiš.

– Haha, řekl Szpuzva.

Naládovali jsme knížky do příruční kabely.

– Haha, řekl Szpuzva, – mám velkou kabelu, do které dávám vše, o čem sním, hádej, Matyldo!

– To je nějaká pop-music, hádal jsem.

– Haha, řekl Szpuzva, – haha.

Tudor za chůze usnul a narážel do nábytku.

Z prvního knihkupectví jsme letěli za půl minuty. Ve druhém se specializovali na židovskou otázku a odpověď.

– Co máte? řekl sympatický prodavač.

– Knížky pro vás jako stvořené.

– Hm, poezie, to nás moc nezajímá, rozhrnoval s nezájmem nabídku, – to je všechno?

– Pak bych tady měl pro vás ještě jednu starozákonní kabelu, řekl jsem nakvašeně.

– Ven, řekl prodavač.

– Vzhůru, bratři, na Sion, vrčel si Szpuzva pod vousy.

– Co už mám dělat? řekl jsem venku. – Mám tu nejhorší konstelaci: nejsem žid, katolík, buddhista, indián, islámský fundamentalista, Rudý Khmer, vegetarián, satanista, moonista, skinhead, člen IRA, NATO, UEFA, greenpeace, nejsem černocho, feministka, lesba, teplouš, nejsem NEW AGE, milicionář, husita, jehovista, terarista, terorista, baptista, zednář, Kolář, milionář, Kelt, trash metalista, mafiánec, umělec, polárník, jsem jenom bezprizorní běloch a nabízím poezii. Co už mám dělat?

– Tak nakonec, podotkl Szpuzva, – Vočihlava vystihla podstatu: jsme na šikmé ploše.

Šli jsme po nábřeží k železničnímu mostu. Opo-
dál se potápěly lodi naplněné básníky. Šlo to dobře.
Dno nebylo hluboko. Za chvíli jsme byli všichni na
dně.

Szpuzva najednou ukázal před sebe.

– Zase se rvou.

– Kdo se rve?

– Ále, mávl Szpuzva rukou, – nějaký mouchy se
rvaly.

Nad námi šuměly koruny stromů.

– Slyšíš, jak se ty listy o sebe třou? řekl zase
Szpuzva, – jak se mlátěj? Jak si dávaj přes držku?
A les? To je boj! Ty kmeny jak se natahují za svět-
lem, šlapou po sobě, ucpávají si koruny, to je na se-
bevraždu. Tuhle jsem seděl na pařezu a pozoroval
nějakýho mravence, táhnul mouchu, která chtěla
uletět, mrskala se a mávala křídly, tak jí ukous-
nul zadek, já jsem tam málem lehnul. Co je proti
tomu podělanej knihkupec? Kolem zuří boj, lítý bo-
rovice ucpávají oblohu a tady nějaký blbec bude vy-
právět, že nemůže vydělat na mých knihách? Mou-
chy do sebe řežou a mě má zajímat, na jakým místě
jsem v nějaký hitparádě?

Mlčel jsem, byl jsem na kolaps, Szpuzva se rozší-
řil a zabíral celou ulici.

– Srabi, řval, – chtěj jenom svý jistý, to je nějaký
poslání?! Nějaká knižní kultura?! Jdeme do hospo-
dy!!

– Budou si pánové přát? řekl tamní rajčes.

– Dvakrát velký bourbon.

Z otevřené kabely se sypaly knihy. Pili jsme klidně, než si jich Szpuzva všiml.

– Tohle, zajel mezi ně prsty, – tohle je pro vás!

V příštím okamžiku letěla na místní pupíky sprcha poezie. Brali knihy do rukou, někteří viděli knihu poprvé v životě, otírali si pracky od tlačenky do montérek a zkoušeli číst. Pak knihy zase hromadně odkládali.

– Na, dal Szpuzva hromádku rajčesovi, – na, vem to dětem, jsou v tom ilustrace, můžou si je vymalovat, nebo s tím můžete mýt okna, je to dobrej papír, savej a dobrej.

– Proč mi to dáváte? zeptal se rajčes podezřívavě.

– Jen berte, řekl jsem, – jsou to jeho knihy. Je to maskovaná Betty MacDonaldová, dělá dobřý knihy, jen berte.

Rajčes si zasunul knihy do podpaždí.

– No, já to dám třeba jako čtení na záchod, řekl rozpačitě.

– No vida, pochválil ho Szpuzva, – rozumný nápad.

Rajčes se odkolíbal z placu, knihy pečlivě narovnal pod pult a kroutil hlavou. Pak nám přinesl další pití.

– To máte zase ode mě, řekl.

– Fajn, řekl jsem, – měli jsme tuhle hospodu vytipovanou už dávno, chodí sem rozumní a vzdělaní lidé. On je hodně slavný a bohatý umělec, ukázal jsem na Szpuzvu, – má už vyděláno, tak teď kolem sebe šíří jenom lásku, lásku a některé vybrané nemoci.

– Jo? řekl rajčes.

– No jasně, řekl jsem.

Rajčes se zvedl.

– Jste mými hosty. Ale jenom do půl devátý. Jsem poměrně chudý hostinský.

Táhli jsme to do půl deváté zadarmo. V půl deváté hodil Szpuzva do placu gastroturky.

– Tahle noc, řekl rajčes, – ať nikdy nekončí.

Večery pod letlampou

Ráno přišel Szpuzva s nateklýma očima. Přinesl olezlého plyšového medvídka.

– Bude velký den, řekl, – velký den. Přijmi amulet. Hodil mi medvídka.

– Fuj, řekl jsem.

– Dostal jsem ho od fanyanky. Je infikovaný štěstím. Je to přenosný. Epidemie štěstí. Bude velký den!

Skopl jsem medvídka na zem.

Na botníku jsem přebral korespondenci. Psali mi z Volkswagenu a nabízeli svoje bouráky. Díky. Tímhle nejezdím.

Szpuzva zatím v kuchyni omotával velký dřevěný vál provazy.

– Co bude k snídani?

– Nic, řekl Szpuzva a připevnil mi provazy vál na břicho, – na snídani si musíš vydělat!

– Co to je? řekl jsem.

– Improvizovaná mobilní prodejna poezie. Poezie až do kuchyně, do stáje, až do postele!

Položil na vál svou knihu a cedulku *Hezké nakladatelství*.